

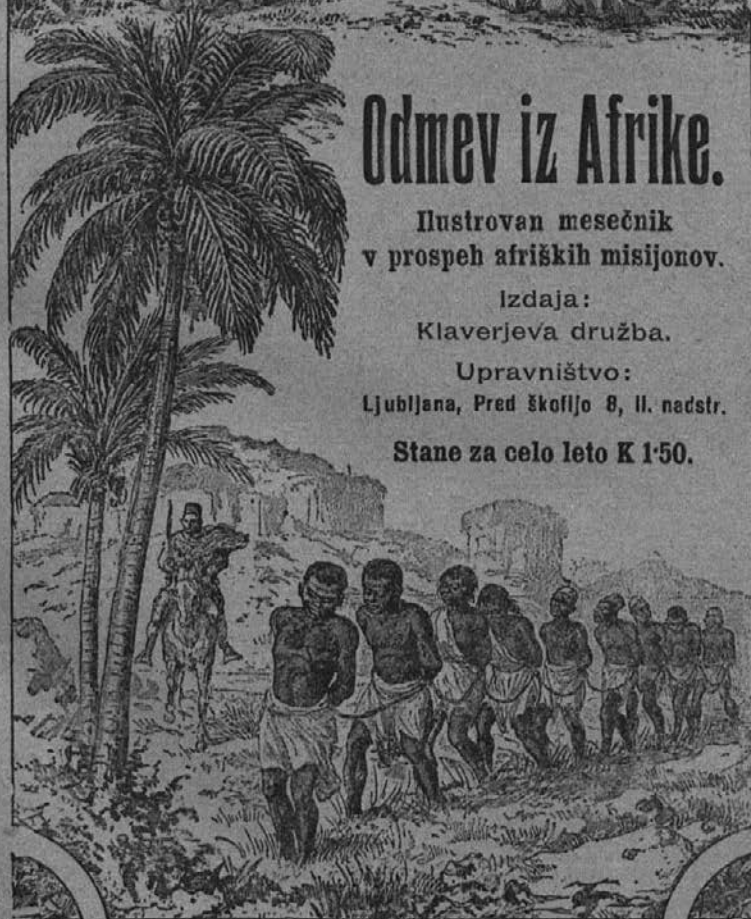
Odmev iz Afrike.

Ilustrovan mesečnik
v prosepah afriških misijonov.

Izdaja:
Klaverjeva družba.

Upravništvo:
Ljubljana, Pred škofljo 8, II. nadstr.

Stane za celo leto K 1.50.

Odmev iz Afrike,

ilustrovan mesečnik v
prospeh afriških misijo-
nov in v oproščenje za-

morskih sužnjev. Izdaja ga Družba sv. Petra Klaverja. Tiska se v slovenskem, nemškem, poljskem, italijanskem, francoskem, češkem, angleškem, portugalskem in madžarskem jeziku. Blagoslovljen po Piju X. Stane za celo leto **K 1.50**. Naroča se pod naslovom: Filialka Družbe sv. Petra Klaverja, **Ljubljana, Pred škofijo 8, II. nadstropje; Trst, via dell' Annunziata 1.**

Ljubljanski naročniki lahko dobivajo list v zakristiji cerkve presv. Srca Jezusovega, kjer se sprejemajo tudi novi naročniki.

Darovi se lahko pošiljajo tudi naravnost glavni voditeljici Klaverjeve družbe, gospe grofici M. Tereziji Ledóchowski, **Rim, via dell' Olmata 16.**

Vsebina številke meseca sušca:

Kako je smrt bivola v črnem delu sveta bila neki duši v rešitev. — Zamorci v Ugandi. — Misijon svete Ane v deželi Bazuto. — Apostolski vikariat Benin. Iz ljeboua. — Kratka misijonska poročila. — Zapiski Družbe sv. Petra Klaverja. — „Molimo tudi za pogane!“ — Praktični migljaji za dobrotnice afriških misijonov. (Dalje). — Sliki: Zamorski otroci iz Ugande s sladkornim trstjem. — Krščanski nauk v misijonu svete Ane.

Darovi

od dne 1. do 30. grudna 1912.

Za afriške misijone: Furlan J. 2 K, Starec M. 4 K, Černilec V. 5 K, Temlen M. 2 K, Steiner A. 1 K, Pavalec M. 7 K, Petrič K. 62 v, N. N. 4 K, N. N. 2 K, Kompara M. 2 K, Zupančič 7 K, N. N. 1 K 20 v, Damiš J. 1 K, Polak N. 2 K, Rožensenske sestre na S. 3 K, Božnar A. 10 K, Hrast J. 1 K, Domicelj A. 2 K, preč. g. kurat Kosovel 5 K, M. K. 19 K, Wagner R. 1 K, po nabiralniku 2 K 25 v, Novak F. 2 K 50 v, Leban K. 2 K, Pukšič A. 20 v, Golob F. 40 v, Brus T. 20 v, Golob M. 1 K, Pukšič V. 40 v, Zelenko S. 1 K, Kramberger T. 1 K, Osojnik A. 80 v, Čolnarič J. 1 K, Globočnik J. 3 K, Bergant M. 1 K, Tesnar 80 v, Petrovec F. 1 K 50 v, po vodstvu cerkve presv. Srca Jezusovega: neimenovana oseba 2 K, neimenovana oseba 50 K, neimenovana oseba 5 K, Logar 3 K, Cvetje 1 K 30 v, Benevol M. 3 K. — V nakup kakšne cerkvene stvari za Afriko: Lotičnik F. 5 K, Podlišek 3 K, Tevž F. 50 v, Ogradi R. 50 v, Roj A. 2 K, Šemprimožnik F. 3 K, Levar M. 1 K, Skok J. 50 v, Vodošek J. 4 K, Fedran M. 2 K, Rop B. 1 K, Prašnikar J. 1 K, Rop F. 60 v.

Za sv. maše: Poženal M. 2 K, John M. 2 K, Anderwald 3 K, Kodermac T. 3 K, po Žnideršič J. od neim. osebe: 2 K, Novak F. 2 K, N. N. 2 K.

Za stradajoče: Planko M. 46 v, Sedej 2 K, Dolšek M. 50 v, M. K. 112 K, Blažič M. 1 K, Jeraj M. 1 K, Noč Z. 2 K 50 v, Esih J. 8 K.

Za okužence v Afriki: Sedej A. 2 K, N. N. 2 K, Kraner A. nabrala 7 K, N. N. 1 K.

Za gobovce: N. N. 3 K, M. K. 28 K, Rošanc J. 1 K.

Za odkup sužnjev in botrinski darovi: M. K. za odkup enega zamorčka 60 K; Waldhauser M. 1 K; M. Ž. prispevek za odkup deklice na ime Marija 20 K; Žibret M. za odkup dečka na ime Jožef 60 K;

Zamorski otroci iz Ugande s sladkornim trstjem.

Kako je smrt bivola v črnem delu sveta bila neki duši v rešitev.

(Piše O. Ganot, C. S. Sp.)

Bilo je prvega kimovca 1895. Težavne razmere so bile prisilile misijonarje v Nigeriji poleg drugih žrtev še k najtežji, namreč k samoti. Otroku stare Evrope ne more zamorec dati nadomestila. Ubogi divjak afriškega grmovja se ne more tako hitro povzpeti do one moralne in intelektualne višine in do krščanskega, nadnaravnega mišljenja in življenja, s čemer bi postal tovariš in prijatelj.

Takrat je štela apostolska prefektura v Spodnjem Nigru le tri duhovnike, in ker so bile misijonske postaje tudi tri, je bil vsak teh duhovnikov na čelu ene skupine kristjanov. Vsakih osem dni, večkrat tudi komaj vsakih štirinajst dni so skušali misijonarji priti skupaj in tako je poteklo le pre naglo nekaj uric v bratski zabavi. Tu se šele prav spozna vrednost družabnega življenja in bratske ljubezni.

Že več mesecev je bil eden teh mladih misijonarjev sam v misijonu Naše ljube Gospe v Chartres, v bližini velikega mesta Nsoubé. Od misijonskega griča se je videla pri solnčnem zahodu v daljavi širna vodna površina Nigra, podobna velikemu jezeru v temnem zelenju gozda, in nekaj bliže številne vijuge reke Amambara, podobne dolgemu srebrnemu traku. Se bliže so nudili globoki prepadi in obrastle, skoro nedostopne jame varno skrivališče mnogim različnim divjim živalim. Ponoči so si dovolile te bestije pogosto obiske naše ravnine celò do vrta in male pristave misijonske.

Tisti večer* torej je bil mladi misijonar ljubke postaje Naše ljube Gospe v Chartres po svoji preprosti večerji na verandi, ki je obdajala njegovo skromno stanovanje, ko je dobil obisk starega poglavarja Obi-Amambara, ki je nekaj mesecev sem pridno prihajal k nedeljskemu poučevanju katekizma. Večkrat se je celò že zgodaj zjutraj pomešal med druge kristjane, da bi bil v misijonu pri sveti maši in pri pouku, ki je bil vsak dan po sveti daritvi.

Zadnji čas je Obi-Amambara vidno hiral. Kakšno zlo je pač žrlo na mozgu njegovega življenja? Ne bilo bi krivično sumničenje, če bi si mislili, da so čarovniki, zloglasni lopovi te nesrečne dežele, nameravati pogin tega moža, ker je bil pošten in od vsega ljudstva spoštovan, in da se jim je posrečilo med njegovo hrano pomešati grozni „oradji“, strup, ki zdaj takoj umori, zdaj le počasi, pa gotovo pogubonosno vpliva v najmočnejših organizmih. Že prej sem enkrat pripovedoval, kako je neka grozna prigodba, kateri sem bil priča, potrdila to mojo izjavo kot resnično.

Ali je bila predslutnja ali vpliv milosti, poglavar je prišel tisti večer k misijonarju, da mu razodene svoj trdni sklep, da hoče pridno obiskovati pouk v katekizmu. Je pa, pravi, tako slab, da se čuti preveč utrujenega, vsako jutro iti k maši. Mladi duhovnik ga je bodril: da bo že boljše, treba mu je le boljše hrane in počitka. Prigovarjal mu je tudi, naj se vsaj začasno bliže postaje naseli. Naključilo se je ravno, da je bila neka pripravnejša kočja v krščanski vasi prazna. Stari poglavar se ni mogel odločiti.

V tem trenutku je nastal nedaleč od kraja, kjer sta se ta dva moža razgovarjala, čuden šum. Ko se je ponovil, je šel misijonar v svojo sobo in prinesel svojo puško. Tako oborožen, je stopil nekaj metrov naprej v maniokovo polje, odkoder je prišel šum. Položaj ni bil kaj pomirjevalen, kajti njegov pes, njegov zvesti Kastor, ravnotako hraber, kakor so bili njegovi afriški bratje boječi in strahopetni, mu je sledil trepetajoč. V polmraku opazi živali, ki se mu zde grozno

velike; domneva, kaj bi to znalo biti, in ker je cela čreda popolnoma skupaj, ustrelil misijonar, ne da bi meril, v gručo. Krogla, izstreljena iz mogočnega orožja, je predrila enega bivola in se zarila v hrbtišče druge živali. To je bil mojstrski strel, in veselje je bilo vsled tega v misijonu in celo v mestu.

Obi-Amambara se je zraven veselil — to je bilo samo ob sebi umevno — in ker je imel pater dosti soli, je upal, da bo mogel več mesa dolgo časa ohraniti. To je nazadnje ganilo starega poglavarja, da se je s svojo mlado srčno ljubljeno ženo Tsivenon naselil v bližini. Nekaj časa je obiskoval Obi-Amambara pouk misijonarja točno, in sicer ne sam, njegova ljuba Tsivenon ga je vselej spremljala. Nekega dne je ta sama prihitela in je poklicala misijonarja, češ Obi je bolan. Ko stopi misijonar v kočo, je videl, da je poglavarjevo stanje smrtnonevarno. Ležal je na golih tleh in je uprl na misijonarja dolg, globok pogled. Ta pogled mu je pravil dovolj jasno, kaj je želja njegove duše. Ali ga ni večkrat izpraševal o glavnih resnicah naše vere, in ali ni stari Obi zadnji čas že večkrat ga prosil za milost krsta?

Pater je pokleknil ob njem in govoril z njim o Bogu in njegovih lepih nebesih; naredil je križ čez njega: „V imenu Očeta, ki te je ustvaril, in Sina, ki me je poslal, da te rešim, in ki je na križu hotel umreti za tvoje zveličanje; v imenu Svetega Duha, ki ti bo podaril svojo milost in te vzal v nebo.“ Potem ga je še vprašal: „Obi, hočeš postati kristjan?“ Stari poglavar se je ojunčil in stisnil misijonarju roko. Ta je zahteval vode, in Tsivenon mu jo je dala v buči. Zlil je vodo prerodenja na njegovo čelo in mu je dal za patrona in variha čistega ženina preblažene Device, svetega Jožefa.

Smrtni boj novega spreobrnjenca ni dolgo trajal. Ker se je hotel vzdigniti, je naslonil pater, ki je bil zopet pokleknil poleg njega, glavo umirajočega na svoja kolena, in v tej legi je dal Jožef Obi-Amambara svojo vseh madežev očiščeno dušo nazaj v Stvarnikove roke.

Tisti večer je rekel mali Samuel, „boy“ misijonarjev: „Je le res! Če bi naš pater ne bil bivola ustrelil, bi Obi-Amambara ne prišel v misijon in bi ne mogel sprejeti krsta, ker bi ga čarovniki in stare rogateglave tako skrile, da bi božji duhovnik nikdar ne mogel priti do njega.“

D. S. 1898

Zamorci v Ugandi.

(Piše O. Drontmann iz misijonske družbe svetega Jožefa v Mill-Hill.)

Ker so zamorci Ugande tako malo znani in čislani, bo mogoče nekaj besed o njihovem značaju in njihovih navadah koga zanimalo. Torej vam hočem nekoliko pripovedovati o tem rodu; morda bo to razpršilo nekatere predsodke in zbudilo simpatije za naše mnogozaničevane zamorce.

Naš Uganda-zamorec zavzema nekako častno mesto med svojimi črnimi brati. To je eden najboljših zamorskih tipov in presega dokaj svoje sosedo po civilizaciji. Najbolj se opazi njegova naravna vljudnost. Pozdravlja celi dan in se pri tem poslužuje pozdrava, katerega bi dostojno komaj opisal na polovici strani. Toda oh, on zahteva isto kot zahvalo, in če mu ne odgovoriš z enako dolgim pozdravom, je užaljen. Pa to žalitev kmalu odpusti; pozabi sploh lahko, in ena prijazna beseda zadostuje, da je spet prijatelj. Potem se spet ravno tako globoko in svečano priklanja kakor prej; še celo laska se odslej svojemu novemu prijatelju.

Ta posebnost je Uganda-zamorcju lastna. On je rojen prilizovalec, — ne kakor da bi bil boječa sužnja duša, ampak on misli, da je svojim predstojnikom dolžan nekoliko laskanja. Poglavarji Ugande zahtevajo tudi več ko navadno vljudnost od podložnikov, pa to je in ostane vljudnost in spoštovanje, ki ga izkazujejo prosti in plemeniti možje, — možje, katerih ljubezen in spoštovanje izvira iz pravičnega in postavnega vladanja.

Ravnoliko drži veliko na svojo čast. Če je storil kaj napačnega in mora dobiti kazen za to, se mirno in pogumno podvrže kazni. Pa gorje onemu, ki ga po krivici kaznuje! Naš zamorec se obrne gotovo na višje sodišče in doseže zadoščenje.

Drugače je pogumen, pošten in svobodoljuben. To so reči, ki se ne najdejo v besednjaku sosednjih zamorcev. Presega jih tudi po svoji velikosrčnosti, zdravem zmislu za skupnost in gotovo stopnjo bistroumnosti, in njegov pogumen in odkrit pogled izsili od drugih zamorcev klečeplazno podložnost.

Zdaj pa se dajte peljati v njegovo kočjo. Kako prisrčno se vzdigne s svoje umetno tkane preproge, da vas pozdravi. Stoji ravno pred vami s plemenito, gibčno postavo in vas gleda s svojimi odprtimi, vdanimi očmi. Glas in govorica je moška in vljudna; pri svojem prijetnem, živahnem smehu pokaže dve vrsti močnih, belih zob.

Če Evropejci govorijo o zamorcih, mislijo navadno na kaj črnega, umazanega, pa verjemite mi, če bi videli domačina iz Ugande, bi se vaše mnenje takoj izpremenilo, ker on je „gospod“ v vsem, kar stori. Ne sme se ga primerjati z evropskimi potepuhi, katerih rjava brada in umazana usta spominjajo na pobrane smodke, ki so jih žvečili. Ne nosi raztrganega, obrabljenega klobuka, ampak pokriva svojo kodrasto glavo s snežnobelo ruto, ki jo okusno zloži. Tudi nima sličnosti z evropskimi cunjarji, ker s cunjami noče imeti opravka. Najrajši nosi belo obleko, ki jo čedno naravna čez ramo — kakor stari Rimljani.

Njegova hiša je, iz kolov in trstičja sestavljena, čeprav preprosta, vendar najboljša in najmočnejša svoje vrste in če jo natanko pogledaš, vidiš takoj, da nudi črnemu možu centralne Afrike solidno in prijazno streho. Do pozne noči sedi zamorec kadeč v svoji koči ob ognju in pri fantastični luči priteče z njegovih ustnic mnogo dobro pripovedovanih čudnih pravljic iz preteklosti, mnogo poročil o vojski in pustošenju.

Vse čednosti in lastnosti, ki povzdignejo kak narod, najdemo pri Uganda-zamorcih: tu je narodna zavest, plemenitost v obnašanju in mišljenju, pogum v vojski, čistiželjnost, da bi podvrgli vse sosedne rodove, moška čast in odkritost, poštenost in praktičen zmisel. Pa enako starim Rimljanom imajo dvoje velikih strasti: mnogoženstvo in nezmernost.

Ni bilo težko vero vcepiti v srce temu narodu. Po sto in tisoč jih je vrelo k duhovnikom, poslušalo njih besede, premišljevalo in preudarjalo in slednjič z vso vnemo sprejelo katoliško vero. In vse to, čeprav je bil nauk cerkve v mnogih rečeh naravnost nasproten njihovim predsodkom, njihovim vkoreninjenim nazorom in veri njih očetov. Da, mi smo ponosni na naše ljudstvo, čeprav so samo zamorci!

Katoliška Cerkev se je v Ugandi že razvila v mogočno drevo, ki daleč razprostira svoje senčne, rodovitne veje. Ima res vzrok veseliti se in radovati. Že se ne dajo več prešteti verniki, ki so pridobljeni za nepremagljivo stranko Jezusa Kristusa. In njih število raste na tisoče in tisoče, gredo naprej kakor hrabri vojščaki, kakor dobro urejena armada, — in vsi hitijo v cerkev. Daleč po deželi se razlega njih slavospev, od bregov Viktorija — Niance, in se glasi nazadnje kot srčen, navdušen spev zmage, ki hvali Boga za luč, ki je pregnala temo.

Bilo je na koncu dolgega, utrudljivega potovanja. Dosegel sem enega čarobnih afriških gozdov in sem se čutil razpoloženega slušati pesem potokov, ki so se rahlo šumljaje vilí skozi listje. In tako sëm sanjal o preteklosti in sedanosti,

o paganstvu in krščanstvu, o času pred tridesetimi leti in danes. Kaka nasprotja! Ubogi maliki! Vaši templji so razdžani, — noben boben, nobena flavta se ne bo več oglasila za vas! Vaša dozdevna moč ne straši več vaših prejšnjih služabnikov. Če se še o vas govori, se to zgodi z nasmehom krog ustnic. Mogoče se vas boji še nekaj starih ljudi, katerim je izprememba prišla prehitro, pa vaša vlada je proč za vselej! Temi zmote iztrgani vaši prejšnji služabniki se dobro počutijo v čisti luči krščanske vere.

Moč malikov je strta, zmota in prevara se je umeknila večni resnici. Tron satana je porušen in na njegovem mestu je postavljen oltar učlovečenega Boga, katerega dragocena kri izbriše ves grešni dolg in ki bo nesrečni Afriki dala novo življenje.

Misijonski dopisi.

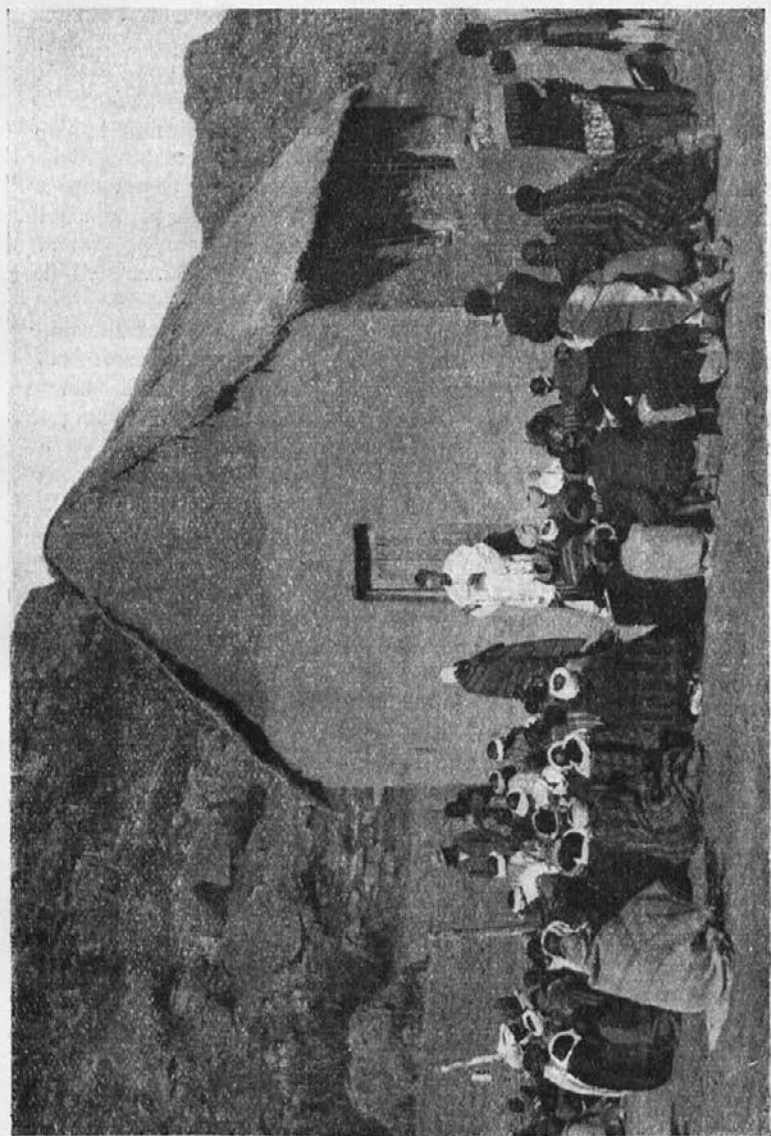
Misijon svete Ane v deželi Bazuto.

(Piše o. Hentrik, O. M. I.)

Prvič imam danes čast, da stopim z Vami v pismeno občevanje. Nameravam Vam nekaj sporočiti o malem misijonskem podjetju, ki nas navdaja z najlepšimi upi. Najprej nekaj v splošnem.

Meseca grudna bo dve leti, kar sem zapustil nemška tla in stopil na afriško zemljo. Dežela Bazuto, kajti ta romantična dežela je moj delokrog, mi je od tedaj zelo k srcu prirastla. Misijon je tu v razmerju z delavci in sredstvi precej cvetoč, vsaj v sredini in na jugu dežele. Sever žalibog še dela izjemo, in v tem prapaganskem severu leži postaja svete Ane, ki mi je bila izročena pred nekaterimi mesci. V poldrugi uri jo dosežem s svojim urnim konjem iz misijona svete Monike, kjer imam sedež.

Sv. Ana leži v gostoobljudenem kraju južnozapadno od Svete Monike. Nikjer v paganski deželi ni paganstvo bolj vkoreninjeno kakor ravno v meni izročinem okraju. Kljub večletnemu delu so moji predniki v apostolstvu vendar le malo dosegli. Samo periodični obiski misijonarja (dozdaj vsakih 14 dni) v Sveti Ani so po mojem mnenju tudi deloma krivi tega. Toda največji vzrok, zakaj izpreobračanje ni šlo naprej, so gotovo paganske šege kakor pijančevanje in nečistovanje, ki je tu tako spojeno z ljudstvom, da ga bo le z največjimi žrtvami mogoče izrvati.

Kršćanski nauk v misijonu svete Ane.

Lahko si mislite, da me v začetku ta težka naloga ni ravno preveč navdušila. Pri vsem tem pa nisem pesimist. Vem, da samo milost božja lahko premaga srca. Seveda ne sme misijonar rok križem držati. Za časom setve pride čas žetve in upam, da pride ta doba tudi za Sveto Ano.

Kakor sem rekel, je bila dozdej samo vsake 14 dni služba božja pri Sveti Ani. Jaz sem si pa mislil, da moram kolikor mogoče nehati s to navado, in zato sem začel vsako nedeljo hoditi k Sveti Ani, da imam tam službo božjo. Čeprav to ni zabava, sem vendar mislil, da moram tako storiti, da pridem bolj v stik z ljudmi, s kristjani in pagani. Enako ostajam po dva ali tri dni v tednu med njimi, ali da poučujem katekizem, ali da obiskujem bolnike ali tudi, da delam.

Zadnje je ravno tako potrebno kakor pouk in obiskovanje bolnikov. Misijonar mora delati, ker na kafre se ne moreš zanesti. Pač niso prav rojeni za delo. Torej mi nič ne preostaja, kakor da sam vzamem orodje v roko in pogumno začnem. Delo pač ne uspeva tako sijajno, kakor bi ga opravljal strokovnjak, pa to nič ne de, v deželi Bazuto nismo razvajeni. Tudi ima delo misijonarjevo to dobro, da vzbuja več zanimanja za delo pri domačinih, in pri marsikaterem se to res pokaže. Nasprotno pa se velika večina samo čudi. Večkrat se sliši, kako drug drugemu pravi: „Da, vidi se, pater je belec, in beli znajo delati; mi nismo za to,“ z drugimi besedami: vsak skuša opravičiti svojo lenobo. Bazuti poznajo splošno le eno delo, namreč spomladi svoje polje razorati in obsejati, poleti svojo koruzo in svoje kafersko žito posekati, v jeseni požeti blagoslov božji in pozimi božji dar, kafersko žito, spremeniti v pivo, piti in potem prespati svojo pijanost. — Nadalje porabljam svoje bivanje pri Sveti Ani v to, da grem v vasi svojega okrožja in obiskujem bolnike. S tem vizitacijskim potovanjem je vedno kaj dobrega v zvezi. Zmeraj, kadar pride duhovnik v kako vas, mu sledi mnogo kristjanov in paganov, kamor se poda.

Kakor si lahko mislite, se porabi prilika, da se pride ljudem do živega. Ti vaški obiski pridobivajo misijonu več paganov kakor najlepše pridige v misijonu samem. Večina hoče prej duhovnika poznati, preden se seznanj z misijonom samim. Tako jih je dosti, ki najdejo po takem obisku pot do misijona in do krščanstva.

Tudi katekizem je treba učiti. Jaz n. pr. moram zdaj poučevati: katehumene, potem tiste kristjane, ki se pripravljajo na sveto spoved in prvo sveto obhajilo; slednjič še birmance. Če se potem za dva, tri dni vrnem k Sveti Moniki, da se tam pripravim v tihoti za prihodnji teden, pridirja naenkrat kak jezdec in me kliče k bolniku, večkrat eno, dve, tudi tri ure daleč.

Vidite torej, visokorodna gospa grofica, da je misijonarjevo življenje tudi pri Sveti Ani življenje, kjer so rože bolj skrite, trnje pa se dobro vidi. Toda nisem nezadovoljen s to usodo, nasprotno. Samo eno me neizmerno boli, namreč da moram gledati, kako misijonu Svete Ane vendarle preveč najpotrebnejšega manjka. To čast pa imam res, da se moja cerkva glede revščine lahko meri s hlevcent v Betlehemu. Nobena cerkev v deželi Bazuto, če je še tako borna, se ne more kosati v revščini s svetiščem Svete Ane. Pa ta točka ubožnosti bi se dala še prenesti, važnejši za zdaj je preomejeni prostor. Mislite si, če je kaka tretjina mojih ovčic navzoča (moja čreda znaša s katehumeni okoli 200 duš), potem ostane za mašujočega duhovnika le prostorček sredi oltarja. Rubrike svete maše so ob nedeljah zmeraj prikrajšane, toda „ad impossibile nemo tenetur“, „k nemogočemu ni nihče zavezan.“ Lekcije, berilo in evangelij, vse se bere od sredine, le mašna knjiga stoji na svojem mestu. In šele poklekovanje!

To je, gospa grofica, moja „Basilica minor“ (mala bazilika), kakor imenujem svojo cerkev. Tudi ne smem pozabiti omeniti, da služi moja cerkev obenem kot šolski prostor. Skromna zavesa krije ob šolskem času oltar, na katerem se shranjuje najsvetejši Zakrament. V ladji cerkve sedi na osmih nizkih ilovnatih klopeh, tesno skupaj, 38 črnih dečkov in deklic, in zvečer še enkrat pride 18 pastircev, katere njih važni opravke zadržuje obiskovati dnevno šolo. Pripisujem le gorečnosti teh malih, da kljub slabim razmeram vendar vztrajajo. Na prvem mestu pa občudujem junaštvo učiteljice, katere ime mogoče že od prej poznate; saj že osemnajst let deluje v Afriki. Ta gospodična se imenuje Bétouille, rojena Parižanka z visoko izobrazbo. Ona je, ki se je odločila svoj talent posvetiti službi zamorcev, in jaz moram reči, da razume mojstrsko, narediti iz malih divjakov olikane ljudi in dobre kristjane. Ni še dolgo tega, kar je visokočastiti gospod škof izročil Sveto Ano gospodični Bétouille, da otvori tam šolo. To sredstvo je namreč poleg božje milosti menda najboljšo, da se krščanstvo zasadi v tem kotu dežele Bazuto. Šola se je otvorila letos dne 26. mal. srpana, na praznik svete Ane, naše varihinje. Mala je bila čredica, ki se je zbrala pri nogah svete Ane ta dan; mislim, da je bilo 12 otrok. Tedni so minili in še ni bilo znatnega prirastka. Zdaj naenkrat, od treh tednov, gre navzgor, število se množi od dne do dne; pa zavoljo preomejenega prostora ne moremo sprejeti več kot 40 otrok.

Vidite torej, gospa grofica, kaj nam je posebno treba, namreč prostorne šole. Pa denarja nimam. Toda obračam se ravno na Vas, mater afriških misijonov, ker vem, da se tako še najlažje izpolni moja želja. Bodite toliko prijazni, prosim, in zastavite besedo za to tako važno podjetje misijonsko pri bralcih znanega

„Odmeva“. Nova šola bi služila obenem kot cerkev, dokler ne bo skupaj sredstev tudi za stavbo nove cerkve. Nova šola je nujno potrebna, ker naši konkurenti, protestantje, storijo vse, da nam vzamejo prostor. Komaj so zvedeli o naši nameri glede šole, sta že bila tu dva ministra in sta nastavila črnega učitelja, ki je nekaj korakov od misijona ustanovil protestantovsko šolo. Ta je sicer že obnemogla, ampak protestantje delajo z vso silo, da nas porazijo, in naša sedanja šola bi res lahko dala povod težkočam, ker angleška vlada je za šolska poslopja zelo natančna.

Tako smo imeli zadnji čas velike težave od strani vlade glede šolskega okoliša sploh. Od zdaj naprej je namreč prepovedano v okrožju treh kilometrov šolo postaviti tam, kjer je že ena. Protestantje so že skoro vso deželo zasedli s svojimi šolami (kakih 350 šol proti 14 katoliškim šolam), tako da nam katoličanom komaj še ostane kak prostorček. Torej se lahko razume, da pač vzamemo, kar še lahko vzamemo. Sveta Ana je ravno še prosta. Katoličani v Evropi, ne pustite nas na cedilu! Ljubi Bog bo vse tisočero poplačal, in mi bomo tu veliko molili za dobrotnike. (Tudi sem rad pripravljen vsak večji dar potrditi z lepo fotografijo, če se mi imena blagih darovalcev naznanijo.)

Še za nekaj bi Vam bil, gospa grofica, zelo hvaležen, namreč za majhen zvonček, ki nam še manjka. — K sklepu priporočam svoj ubogi misijon in posebno sebe Vašim pobožnim molitvam.

D. G. 1888

Apostolski vikariat Benin. Iz Ijeboua.

O. Herrmann iz lionske misijonske družbe piše naši generalni voditeljici:

Že osem let se govori o misijonu v Ijebou, in o tem delu apostolskega vikarijata Benin se je slišalo le dobro. Preiskati hočemo, ali se je doseglo tudi kaj uspehov. Mogoče bodo te kratke črtice našim ljubim dobrotnikom pokazale, da njihovi darovi niso bili brez sadu. Naj osrčijo tudi one, ki se pripravljajo na misijonsko delovanje, ko iz tega spoznajo, kako dobrodošla je njihova pomoč.

Hvala Bogu, Ijebou ni enak drevju, ki se posuši, ker ima premalo zemlje. Dejstva dado sklepati na resničen napredek. V dokaz hočemo skupno obhoditi misijon Eshuré. Najprej omenim, da obsega eden misijon v Ijebou na stotine vasi, ki se vrstijo okoli središča, v katerega bližini je postavljena prestolica misijonarjeva.

V Lagosu se stopi v čoln, ki je vladna last. Za novinca je posebno mično občudovati mirno laguno, ki se blišči v tropičnem solncu, napolnjena z ribiškimi čolni, obiskovana od švigajočih morskih ptic, od pragozda obrobljena. Proti drugi uri vzamemo smer proti Eje, odkoder pelje dalje 100 km dolga cesta. Ta gre skozi najrodovitnejši del ljeboua in se steka naravnost na sever v Ibedon. Kratek obisk pri angleškem častniku, ki nas sprejme; potem preiščemo naše dvokolnice, ali so v dobrem stanu, in potem dalje! Naša cesta se ne vzdiga v krivi črti, zamorci so jo speljali naravnost na višino. Čudolepa je vožnja skozi visok gozd, medtem ko topel piš rdeči naša lica. Naenkrat stojimo pred prostorno cerkvijo, ki se zlato svetlika v večerni zarji. To je cerkev N. D. de Fourvière v ljebou, ki, na griču zidana, sega nad dolino Havon. Čast vrlemu stavbarju g. P. Burierju, ki je to lepo delo skončal kljub nezadostnim pripomočkom!

Če stopimo v eno naših v afriškem grmovju izgubljeno cerkev, kako smo ginjeni od ponižnosti Odrešenika, ki stanuje z nami v naših samotah, v bližini fetišem posvečenih gozdov, in sicer z enako ljubeznijo, s katero biva v kapelah karmelitov!

Drugi dan se odpravimo zgodaj na pot proti severu. Gremo skozi dva manj važna misijona, ki sta odvisna od ljeboua in katerih vsak ima enega katehista. Proti sedmim dospemo do meje okraja Eshuré. Pred šestimi leti, ob priliki obiska monsijnorja Pelleja, je bil visokočastiti gospod škof začuden, da vidi v vsaki vasi, skozi katero zdaj gremo, cerkev, kjer so zamorci zjutraj in zvečer molili. Zdaj so že tri vasi naše: štejejo mnogo krščenih otrok in neofitov za obhajilo; vsi pošljejo vsako jutro kopico otrok v šolo v Eshure. Že ta uspeh je večji kakor smo ga slutili pred šestimi leti.

Tako smo slednjič v Eshureju, ki leži v obdelani in od velikih gozdov obdani ravnini. Od 50 hiš jih je 17 popolnoma pod katoliškim vplivom; v drugih se nahajajo med pagani tudi katehumeni, mnogo jih je krščenih. Povprečno štejejo šole 120 šolarjev. V rezidenci, na koncu vasi, se sliši vpitje in smeh 30 notranjih gojencev. Kdor pozna zamorce, ta ve tudi, da je treba za skupno življenje ž njimi močnih živcev; toda po vzgoji v internatu se vzgojujejo kristjani k molitvi in delu. Naša cerkev pa, zidana za 400 oseb, je postala tako tesna, da se morajo zamorski otroci na altarske stopnice vsesti, da dobe prostor. To pa ne pospešuje ravno pobožnosti in zbranosti. K sreči so ljudje že na delu, da cerkev za enkrat toliko povečajo. Pa če tudi znajo zid postaviti, mi moramo pa le skrbeti za to, da pridejo okna noter in pa streha navrh.

Kjer pa najbolje lahko presodimo napredek, ki se je dosegel z božjo pomočjo, to je obhajilna miza, kjer vsako nedeljo,

in včasih celo ob delavnikih, moške in mladeniči zajemajo tisto moč, ki je potrebna za redno življenje; nismo več kakor prej obdani le od katehumenov, ki so se drli pri petju. Vsako leto se množi število odraslih, ki sprejmejo krst. Na cestah nas izprašujejo otroci: „Padi, kdaj bo prihodnje obhajilo?“ Če jih vprašaš: „Zakaj hočeš spet priti?“ odgovorijo: „Ker ljubim Jezusa.“

Lahko si mislimo, kako delavno mora biti življenje duhovnika, ki ima dolžnost več ko 50 vasi poučevati in voditi, kajti, kakor rečeno, je ljebou posut s številnimi malimi skupinami hiš, ki tvorijo med seboj takorekoč eno družino. Tu je treba hiteti spodbujati, osrčevati, poučevati, otroke in bolnike obiskovati, z neverniki se razgovarjati o verskih vprašanjih. V vseh vaseh imamo neofite, ki so pripravljeni, da sprejmejo pouk. Večina katehumenov nudi naši gorečnosti obširno polje. Hvala bodi njemu, ki je izumil dvokolnico, ki nam prihrani marsikatero mrzlico, ki je v tem podnebjju navadno posledica dolgih potovanj.

Mogoče mi boste rekli: „Razen hitrosti, s katero je Bog omogočil Vaše uspehe, v vašem ljebou le ni nič kaj posebnega.“ To bi bilo res brez naših deset misijonov, ki kakor trabanti obdajajo Eshuré. Po teh postajah obvladamo, ne da bi bili nameravali, vso pokrajino. Ljubi Bog, ki nam je dovedel te stotine katehumenov, ne bo hotel, da jih zdaj mi in prijatelji misijonov zapuste. Taka postaja obstoji iz cerkve in šole, hiše za kateheta in ene sobe za misijonarje, iz enega kateheta, ki se peča s katehumeni desetih vasi in ima šolo. Vse so opremili naši ljudje, vzdrževanje katehetov pa, kakor tudi nabava cerkvenega orodja in oblačila je pa naše breme. Pomanjkanje sredstev nas že dolgo ovira poslati toliko katehetov, kolikor bi jih potrebovali. Čeprav so naše cerkve brez vsega lepotičja, to vendar ne brani našim zamorcem, da ne bi prišli; nimajo še namreč nobenega umetniškega okusa; to pa naj vzpodbode vse one, katerim je na srcu, da se Bog dostojno časti. Medtem ko se mi trudimo pospeševati opravke in deio v teh centralnih postajah, so nas že tri druge postojanke z novimi prošnjami obsule; tudi tu se zaman dela, pozabiti se namreč ne sme, da je centralna postaja brez kateheta samo senca. Imamo katehetsko semenišče v lbadonu; lani je bilo 7 mladeničev sprejetih v to semenišče; drugi prosijo za isto naklonjenost. Najboljši način priprave na ta poklic je internat; toda zamorci ravno tako kakor mi ne morejo živeti ob zraku in vodi.

Pomagajte nam torej, ljubi dobrotniki, da bomo mogli veliko internih sprejeti, in mnogo boste pripomogli k razširjenju katoliške vere v ljebou. Pomagajte nam tudi dozidati naše cerkve in kapele, in naložite s tem glavnico pri Bogu, ki bo nesla večne obresti. Na zahodnem obrežju je več ko eden rod, ki je sovražen

evangeliju, pa vsi, ki so videli ljebou, so edini v trditvi, da je oblagodarjena zemlja.

Ta obhod po okraju Eshuré kaže, da nas naše pričakovanje ni varalo; premalo nas je že celo, da bi zorečo žetev spravili. Zato tembolj upamo, da naš klic v korist našega misijonskega podjetja ne bo ostal brez odmeva.

Kratka misijonska poročila.

Ustanovitev misijonskih šol.

Nek misijonar od Sv. Otilije piše iz Dar-es-Salaam:

„Naš prečastiti gospod škof je na birmskem potovanju in bo tudi povzročil, da se bo ustanovila v deželi Matengo nova misijonska postaja. Že obstoječe postaje so se povsod povoljno razširile z ustanovitvijo zunanjih šol, tako da znaša zdaj njihovo število okrog 193, pri tem poučuje 226 domačih učiteljev; število učencev znaša 14015 (9551 dečkov in 4464 deklic). Ravno zdaj bi bil čas ugoden kakor le kdaj za ustanovitev šol, ker hoče vlada, da se učijo otroci brati in pisati in morajo v ta namen obiskovati ali vladne šole ali pa misijonske šole, toda breme se misijonu s tem silno poveča in delo se zelo otežkoči, ker skoro ni mogoče dobiti za po-

kritje velikanskih izdatkov potrebnih sredstev.

Nov misijon v Kamerunu. Dne 27. rožnika 1911 je oddala propaganda nemški provinci duhovnikov presvetega Srca Jezusovega nov misijon v Kamerunu. Obsega pokrajino Adamua v Starem Kamerunu in obmejni Novi Kamerun med 6. in 10. stopinjo širine do Logona. Novi okraj je sestavljen iz prejšnjih delov vikarijata Suda n (Sinovi presvetega Srca Jezusovega), prefektуре Uban ghi - Schari (Očetje od Svetega Duha) in vika ijata K a m e r u n (Pallotinci). Po dolgih pogajanjih z nemško kolonijsko upravo so lahko dne 9. listopada 1912 odpotovali prvi misijonarji, 4 patri in 2 brata, na novi misijon. — Naseliti se nameravajo v Banju, ki leži v srcu Kameruna.

Zapiski Družbe sv. Petra Klaverja.

Rim, 28. grudna. Danes dopoldne ob 10 1/4 uri je sprejel sveti oče našo generalno voditeljico, grofico Ledóchowsko, v privatni avdijenci. Ob sklepu avdijence sta bili poklicani v privatno knjižnico svetega očeta tudi dve družbenici, in sicer gospica Melanija pl. Ernst in grofica Marija Falkenhayn ter jim je bilo dovoljeno poljubiti ribiški prstan. V blagoslov, ki ga je prejela naša generalna voditeljica pri tej avdijenci, so bili seveda vključeni zopet vsi dobrotniki in člani Družbe kakor tudi njihove zadeve.

„Molimo tudi za pogane!“

„Oremus et pro paganis!“ („Molimo tudi za pogane“!) prosi sv. Cerkev na Veliki petek. „Molimo tudi za pogane,“ moli duhovnik na veliki dan odrešenja, da odvzame vsemogočni Bog krivdo od njihovih src, da bi zapustivši svoje malike, se spreobrnilo k živemu in pravemu Bogu in k njegovemu edinorojenemu Sinu Jezusu Kristusu, našemu Bogu in Gospodu.“ Prošnja, vredna vzvišene ideje odrešenja, vredna vseobsežne ljubezni Kristusove! Če je Jezus umrl, da bi nas vse odrešil, se moramo tudi mi spominjati v prošilnih molitvah onih, ki še ječijo pod bremenom starega prokletstva, ubogih poganskih narodov. Zato „molimo tudi za pogane.“

Koliko vročih molitvic se mora še dvigniti k nebesom, da izprosijo milost in blagoslov neba za onih 71 milijonov¹ poganov, ki jih še ima Afrika! S koliko gorečnostjo mora prositi krščanstvo, da ne pade teh 71 milijonov duš v roke islamu, ki že itak šteje v Afriki 43 milijonov glav, ampak da pridejo v naročje katoliške Cerkve. Kako se moramo bati, da jih premoti krivi nauk², ki silno hitro napreduje, iz kojega se ne bodo nikdar izvili, če zaidejo enkrat v njegove mreže! Zato „molimo za te tako nesrečne narode v Afriki!“

„Mi iskreno prosimo za molitev,“ je pisal nekdanji P. L. Adislaw Menyhárt, S. J., misijonar v Zambesiju, „posebno prosimo, da bi se spravna molitev (ki jo je on sestavil) prav pogosto molila za zamorce. Odrešenje zamorcev mora priti iz Evrope po molitvi toliko dobrih duš, po zaslugah miloščin in drugih dobrih del, ki se storijo za Afriko.“ Afrikansko, s prokletstvom obloženo ljudstvo, telesna in dušna beda 71 milijonov poganskih zamorcev buči nam liki orkanu: „Prosimo iskreno molitve!“ Srce misijonskega dela je molitev.

Družba Sv. Petra Klaverja organizira, kakor je znano, vsako leto pred praznikom sv. Jožefa zaščitnika devetdnevnic, takozvano **križarsko molitev za Afriko**, ki se bo letos vršila **od 4. do vštetega 13. aprila**, da se nudi priložnost vernim kristjanom, izprositi v skupni molitvi tem gotovejšo božje usmiljenje in milost za afrikanska ljudstva.

¹ Številni podatki so posneti iz Krose, Kirchliches Handbuch, tretji zvezek.

² Protestantizem šteje v Afriki 2·6 milijonov privržencev, razkol 5·8 milijonov.

Želeti bi bilo, da bi se duhoyniki potrudili raz prižnice, v spovednici in v šoli, obrniti pozornost vernikov na obupno stanje onih 71 milijonov pohabljenih duš, ker pričakujejo od nas, naših molitev odrešenja. La jiki poiščejo lahko v društvih, pri zborovanjih in v krogu znancev takšne, ki se bodo prostovoljno pridružili skupini udeležencev. Na tem polju bi posebno mnogo lahko storile Marijanske kongregacije.

Zato se obračamo na vas vse. Smatrajmo mesec mali traven kot čas nabora. V zalogi imejmo „molitve za odpustanje¹“, koje pri dani priložnosti takoj v roko stisnemo tem, ki se javijo k udeležbi. V tujini se nahajajočim pa pošljemo v pismu en iztis. Naj najde povsod dostop, v vseh pokrajinah dežele, da, celo pri naših znancih onstran morja.

„Ljubav je iznajdljiva“, pravi pregovor. Naj bi postala naša iznajdljiva ljubav izvor novih sredstev in pripomočkov, na koji način bi lahko letos množica udeležencev „križarske molitve za Afriko“ narasla v velikansko število.

Praktični migljaji za dobrotnice afrikanških misijonov.

(Dalje.)

„Zelo velike servijete, kakor so bile v prejšnjem času v navadi, večkrat v velikosti enega metra, se dajo prav dobro porabiti za kredenčne prte tako, da se na treh straneh prišijejo čipke. Čipke so lahko v različni širokosti, od 10—20 *cm*.

Blage darilke kvačkanih čipk se srčno prosijo, da se ozirajo na sledeče podatke:

Zelo si želimo čipk za altarne prte; te pa naj bodo 3,60 *m* ali 4 *m* dolge in sicer naj imajo natančno to mero, tako da ni treba, da se čipka napeto na prt našije. Zadostuje pa, če je 10—15 *cm* široka in zelo praktično je, ako nimajo te čipke globokih zobcev; dobro je to za rabo, kakor tudi za pranje. Roba za to naj bode ali platnena nit ali pa dobra preja za kvačkanje.

¹ Ta cerkveno odobrena „molitev za odpustke“ se dobi zastonj in franco v poljubnem številu (v obliki molitvenika) v slovenskem, italijanskem, nemškem, francoskem, angleškem, portugiskem, poljskem, češkem, slovaškem, hrvatskem in ogrskem jeziku od vseh podružnic in oddajalnic Družbe sv. Petra Klaverja.

Za čipke alb se mora po cerkveni postavi na vsak način rabiti cvirn, pri koretljih pa to ni predpisano. Za spodnjo širokost obeh predmetov zadostuje 2:70 *m* za eden rokav alb 40 *cm* in za enega pri koretljih po 55—60 *cm*. Širokost teh čipk naj znaša v visokosti pri albah približno 20 *cm*, za oslece na rokavih seveda naj bodo ožje. Za koretlje so lahko čipke širše, a ne smejo prekoračiti 30 *cm*, čipka naj tvori okrasek, ne pa glavnega dela koretlja. Za rokave smejo biti čipke tudi ožje. Pri obeh predmetih, posebno pri albah, naj ne imajo čipke globokih zobcev, ker je pri teh nevarno, da se čipka pohodi.

Čipke, ki so iz takozvane crême-niti kvačkane, se dajo manj porabiti, najboljše še za opremljenje antipendijev in zato je treba 2½ *m*. Antipendiji, ki so kvačkani ali z nebeško-modro svilo (za Marijine altarje) ali z rdečo na volneni tkanini, so najlepši in višina s špičkami vred znaša 75 *cm*.

Čipke za ministrantove koretlje naj bodo zelo trpežno napravljene, ne preveč fine in naj bodo vzorec, ki ni preveč predrt. Spodnja širokost naj meri 1:80 *m*, za vsak rokav 50—55 *cm*; širokost čipk 8—10 *cm*.

Pri robcih za kelihe (purifikatorijih) naj bodo čipke tanke in ozke, čisto primerna je širokost 2 *cm*. Dobro je, če niso zaporedno sešite, ampak kakor je primerno, — v dolgosti okoli 35 *cm*, — kajti šivanje kvačkanih čipk je zelo težavno in redko lepo izpade!

Čipke za korporalije se naj izgotovijo na isti način; za eden komad je treba 2:15 *m*. Kdor podari v ta namen za manjše perilo pletene čipke, stori zelo dobro delo; te so namreč najlepše, toda zelo hvaležni smo tudi za kvačkane čipke.

Tudi se nadalje priporoča, da se pošljejo ali naši jejo kvačkane čipke, ki še niso oprane, ker se morajo namreč z dotičnim komadom še enkrat prati in je zato prvo delo odveč.

Tudi **prti**, ki so pod altarnimi prti, se hvaležno sprejmejo. Ti se naj izdelajo iz močnega pobeljenega platna; ti se navadno zarobijo in dobijo na enem voglu križec. Njihova dolgost znaša 2 ali 2½ *m*, ker pokrivajo samo altarno mizo in se vedno dva taka prta položita pod altarni prt. Široki naj bodo kakor navadno platno. Na ta predmet se sicer malo ozira, pa je vendar zelo važno blago. (Konec prihodnjič.)

po vodstvu cerkve presv. Srca Jezusovega od neimenovane osebe prispevek botrinskemu daru za dva zamorčka 40 K; Rant L. prispevek za odkup paganskega otroka, ki se naj krsti na ime Leopold 30 K; Barborič U. botrinski dar za deklico na ime Marija Barborič 24 K; Oblak M. prispevek k botrinskemu daru za dečka na ime: Anton Pad. 12 K; Štembol U. za svojo krščenko Marijo 1 K; M. K. prispevek za odkup zamorčkov, ki se naj krstijo na siedeča imena: Francišek, Janez, Anton, Stanislav, Alojzij, Jožef, Tomaž, Marija, Marjeta, Marija Magdalena 231 K; Vode A. botrinski dar za dečka na ime Avguštin 25 K; po M. Skwarce za odkup deklice na ime Katarina 64 K.

Za semeniščnike: Samperl J. 10 K.

Za katehiste: Kostanjevec M. 4 K, N. N. 10 K.

Za kruh sv. Antona: Vojkovič M. 1 K, Kolman M. 20 v, Banfi M. 1 K, Mihelič J. 2 K, Salaman A. 2 K, Onbar B. 60 v, Tiyadar J. 40 v, Gerič J. 2 K, po Pikec M. nabrano v tobačni tovarni 5 K, Čadež A. 1 K, nabrano po Žnidaršič J. 5 K 22 v, N. N. za dobro odrejo živine 3 K, Prelec I. 10 K, Curk A. 70 v, Lavrenčič M. in M. 2 K, Kodre J. 1 K, M. Volavc nabral 2 K 50 v, Furlan I. 2 K, Sedej A. 5 K, Wohinz I. 5 K, po preč. g. župniku D. Janež 7 K 35 v, Peternel H. 1 K, Ozebek K. nabrala 5 K 26 v, N. N. 15 K, N. N. 3 K, Klinc T. 3 K, Anderwald 3 K, Matičič A. 1 K, M. D. 5 K, Dvorsak L. 5 K, Dolšek M. 1 K, Tomažič M. 3 K, Žerovc I. 2 K, Kodermac T. 5 K, Kodrič A. 81 K, M. K. 9 K, Mrše M. 5 K, Lah M. 4 K, Zupan P. 2 K, Blažič J. 2 K, Burgar F. 2 K, Sovinc M. 1 K 50 v, Dolničar M. 1 K, Jerinc J. 1 K, Blažič J. 1 K, N. N. 1 K, N. N. 1 K, Jeraj J. 3 K, po Žnidaršič od neimenovane osebe 2 K, Maček N. 2 K, po nabiralniku 2 K 10 v, Mihelič F. 8 K, Čuješ N. 1 K, Kaferle M. 2 K, Baša A. 9 K.

Za Klaverjevo vinar: Petriček 50 v, Remc A. 5 K, Žnidaršič J. nabral 3 K 10 v, Samperl J. nabral 9 K 10 v, nabrano v tobačni tovarni po Končan F. 7 K 70 v, po Širca R. 60 K.

Za mašno zvezo: Poslano v Ljubljano od posameznih oseb: 9 K 20 v, nabrano po F. N. 36 K 30 v, Devetak M. 3 K, Horvath A. 2 K, Prošnjakar 4 K, Hladnik H. 2 K, Tomažič F. 28 K, Petrič 16 K, Kačar P. 22 K, Klinc T. 14 K, po vodstvu cerkve presv. Srca Jezusovega 3 K, Polak N. 12 K, Prebil 3 K, Petriček 5 K, Marješič 10 K.

Za misijonsko zvezo: Baša 50 v, Murnc 60 v, Kaltnekar 50 v, Kaiser 30 v, Šlibern 1 K, nabrano po Klinc T. 3 K, Sedej A. 4 K, Kodre F. 2 K 20 v.

Za eno cerkev v Abidjan: Žibret M. 15 K 50 v.

Za Klaverjevo družbo: preč. g. župnik Janež D. 7 K 10 v, Kodermac T. 10 K 50 v.

Podporniški prispevki: Bizil J. 2 K, Rozman L. 2 K, Furlan I. 2 K, preč. g. Marzidovšek 2 K, Tomažič P. 2 K 50 v, preč. g. župnik Schmid 4 K, preč. g. Zakotnik 3 K, Božnar A. 6 K, Petriček M. 2 K, preč. g. župnik Jakelj G. 2 K, Kaltnekar F. 2 K, preč. gosp. župnik Šimenec 3 K, Kavčič P. 3 K, preč. g. župnik Karlin 8 K, Mikec F. 3 K.

Skupna vsota 1567 K 16 vinarjev.

Poslano v predmetih: Preč. g. župnik Potokar, Čigon J.: rabljene znamke; Lenard T.: znamke in svetince; Prajnik: posteljno odejo, uro, podobe in knjige.

Velikonočni zvonovi za Afriko.

Ljubi prijatelji misijonov, kdo hoče prispevati za stolpni zvon kot velikonočni zvon za Afriko?

Kdo hoče pomagati, da napravimo veliko velikonočno veselje našim ljubim, ubogim verskim bratom?

Kdo bi ne hotel prispevati v tako lep namen, da bi nabavili ubogi misijonski postaji stolpni zvon, ki liki angelskemu glasu kliče zamorce k službi božji (saj še

večinoma nimajo žepnih ur), ki jim kaže pot k misijonu in s tem pot k Bogu, k nebesom . . . ki jih opominja, da Marijo, svojo nebeško Mater, pozdravijo trikrat na dan z angel-skim pozdravom?

Ljubi bralci, mi evropski katoličani pač ne moremo pojmiti v svoji srečni prednosti, kako uboge so nekatere misi-jonske postaje in kako mnovega jim primanjkuje, kar imamo mi v obilici, med drugim tudi ljubeznivo zvonjenje zvonov.

Kdo bo pa opravljal službo zvona, če ga misijon nima? Mnogokrat se mora misijonar zateči k najenostavnejšim sred-stvom . . . z 2 lopatama ali sličnim orodjem trka skupaj, kar nadomešča glas zvona . . . ali pa se posluži domačega „Tam-tam“ zvanega bobna . . .

Oj kako nujno prosi svoje prijatelje v Evropi za zvon, kako koprneče pričakuje uslišanja svoje prošnje! Kakšno veselje bode vladalo pri njegovem dohodu, kako naj staro in mlado občuduje čarne glasove!

Česa manjka? . . .

Kupila je hitro zvon Družba sv. Petra Klaverja, in ravno-tako hitro odposlala, a za oboje je treba **denarja** . . .

Zatorej na noge, pomagaj, ljubi čitatelj, priskrbeti nam bronastih apostolov.

Pošlji svoj prispevek za nakup enega ali pa prav mnogo zvonov v Afriki.

Dotični naši dobrotniki, ki darujejo celi znesek za en zvon, prevzamejo lahko tudi mesto botra in izberejo ime svetnika, kojega podoba se pritrdi na zvon, kakor tudi kratek napis,

Cene stolpnih zvonov so različne, po njih velikosti in teži. Samo ob sebi umevno se glas dalje razlega, čim večji je zvon, vendar bodemo tudi darila za manjše zvonove, dà, vsak znesek za stolpne zvonove sprejemali s pristrčno hvaležnostjo.

V sledečem podajamo približne cene različnih zvonov, da se lahko ravnajo dobrotniki po tem:

Premer	40 cm,	teža	40 kg	K	175.—
„	45 „	„	50 „	„	230.—
„	50 „	„	70 „	„	300.—
„	55 „	„	95 „	„	400.—
„	60 „	„	125 „	„	520.—
„	65 „	„	170 „	„	650.—
„	70 „	„	200 „	„	760.—
„	75 „	„	250 „	„	930.—

In sedaj veste, ljubi bralci, kaj vam je storiti, da napravite samim sebi, kakor pravijo Rimljani, „Buona Pasqua“ — veselo Velikonoč, dà posebno veselo Velikonoč.

Osrečite zamorce z velikonočnim zvonom in zvonil vam bode gotovo samim velikonočno srečo in velikonočno veselje v vaša srca.

Prijazna darila naj se pošiljajo na znane naslove, kakor so navedeni na ovitku, stran 2.